

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ Ριχάρδου Έργ. Σαβάτζ

(Ιστορία Περιπετειῶν ἀγωνίας καὶ τρόμου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ἔλθουσα ἀγέμιστος ἐπισκέπτας. Ὅλοι ἦσαν νὰ ὑποβάλουν τὰ σφῆ τους στὴν Καν Αἰνός.

* Ἐννοεῖται ἄλλοις ποὺ εἶπε πάντα κοντὰ τῆς ἦεν ὁ Σάσας καὶ αὐτὸν ἡ αὐτὴν μου ἐπρόσβαλε.

Παρετήρησα δὲ ἡ Ὀλγα δὲν ἔφρασε πλέον ἀντίλοποι πού θὰ ἐφύγαμε αἱ δύο ἡμέρες, ἴσως γιατί ἔβλεπε τὸν ἀνερπὸ τῆς μὲ τὴν ὥραιαν Ἐλένην διακωῶς μαζί καὶ ὑπομιάζετο. Εἰς τὴν αἰθουσαν ὑπῆρχε καὶ πῖνο καὶ ἡ δεσποινὶς Λίλια, στενωχωρημένη γὰρ τῆς περιποιήσεως τοῦ μνηστῆρός της πρὸς μίαν ξένην, περικάλει τὴ γυναικί μου νὰ τραγουδήσῃ.

— Δὲν θὰ μοῦ χαλίσετε τὸ χατήρι. Σὰ; ἀκούσα σὲ τραῖο ποὺ οἱ τραγουδοῦντες καὶ μοῦ ἤσαν.

— Θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε; Εὐχαρίστως. * Ἄλλ' ἔχω πολλὸν καιρὸ ν' ἀσκηθῶ. Θὰ τραγουδήσω χωρὶς περὶ ἡμῶν, εἶπε κατόπιν σὲν Σάτα, ὁ δὲ τῆς προσεφέρθη νὰ τῆς γυρίσῃ τῆς οὐλίδος τοῦ μουσικοῦ βιβλίου. Ἡ Ἐλένη ἐξαργούθησε κατόπιν μὲ τόσο κέφι τὸ παίζει τὸ ἀγγλικὸν τραγούδι «Στῆτι γλυκὸ σπῆτι», ὥστε ἐξεκροκροτήθη. Ἐχον γεμίσει δάκρυα τὰ μάτια τῶν παρευρισκόμενων.

Μόνο ἡ Λίλια εἶδε ἄδιαφορα. Ἡ διαγωγή τοῦ μνηστῆρός της ἐπλήθυνε τὴ καρδιά.

Σὲ λίγο οἱ φίλοι μας ἔφυγαν.

Σὲ κάποια κοῖτα ἡ Ἐλένη ἔδωκε τὴ διέθυνσίν της.

— Νομίζετε οἱ ὑπὸ χεῖρας κίνδυνος μετὰ τὴ μπυλιέτα αὐτὰ; ρώτησε ἡ

— Ἐπιδρομήθηκες μόνη σου!

— Πῶς; ρώτησε.

— Ἀπολύτως, γιατί ἔδωκε τὴν κόρτα σου σ' αὐτὴ τὴ Ρωσίδα. Ὁταν θὰ τὴν διαβάσῃ θ' ἀποκαλυφθοῦν ὅλα.

— Νομίζετε οἱ ὑπὸ χεῖρας κίνδυνος μετὰ τὴ μπυλιέτα αὐτὰ; ρώτησε ἡ Ἐλένη, δείχνοντάς μου μία κόρτα της.

* Ἐμμενα κατὰ πλῆκτος. Ἐχε τυπώσει κάποιες μετὰ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου μου.

ΚΑ ΑΡΘΟΥΡ Μ. ΛΕΝΟΞ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΜΑΛΕΣΙΑΡΗΠ 37

* Ἦσαν ἴδια μετὰ τῆς ποταμιακῆς συζύγου μου.

— Βλέπετε τὰ ἐντύπωση ἐπὶ τῆς στοῦ Παρίσι.

* Ομολογῶ πῶς εἶμαι ἐμβρόντητος.

— Σοὶ ἦσαν τὰ τραγούδια μου; Τὰ ἔμαθα ἐπὶ τῆς γὰρ τὸν ὁλό ποὺ παίζω, μοῦ εἶπε κατόπιν.

— Τώρα πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω γὰρ τῆς προσωπικῆς μας ὑποθέσεως, τῆς εἶπα.

— Μάλιστα, καὶ πρῶτα πρῶτα;

— Πρῶτα γὰρ τὸν Σάσα...

— Ὅχι ἀκόμη, μοῦ εἶπεν ἔξαφνα. Μόλις ἔχω λίγο καιρὸ νὰ ντυθῶ γὰρ τὸ τραπέζι τῆς Ὀλγας Βελέσκω. Καὶ δημηθύνθη σὲν δωμάτιόν της.

— Τώρα * Ἀρθουρ σὰν ἀγαπημένος σύζυγος πήγαμε νὰ ντυθῶ, μοῦ φώναξε.

— * Ἀγαπημένε σύζυγε! ἐπανάβαλα ἐγώ, ἐνῶ ἐπὶ ἔκλεινε τὴ πόρτα της. Τί κομψότητα!

* Ὑστερ' ἀπὸ μιά ὥρα βρισκόμαστε σὲν μέγαρο τῶν Βελέσκω. Ἐντράπηκα δὲν ἐμπαίναμε... Ἐπίτρεπα σὲν γυναικὶ αὐτὴ νὰ πόνη τὴ θέσι τῆς μητέρας τῆς Μαργαρίτας; * Ἄλλ' εἶχα πεῖα συνηθιστὴ καὶ σχεδὸν ἀγέμιστος δὲν ὁ ὑπὸ χεῖρας ἀνῆγγαίς: — * Ὁ συνταγματάρχης κ. Λένοξ καὶ ἡ κοῖτα του.

Στὴν αἰθουσα μᾶς ἐπεδέχθησαν ὁ Κωνσταντῖνος, ἡ Ὀλγα, ὁ Βίρις καὶ ὁ Σάσας. Μόλις τοὺς ἦσαν καὶ τὰ δύο παιδιὰ τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ ἕνας αὐλικὸς ἀκόλουθος, ὁ ἄλλος δόκιμος ναυτικός. Μία μικρὴ συγγενιστὴς μας, χαριτωμένη, ἐπὶ τῶν περὶ μου, συνεπλήρωσε τὴν οἰκογένειαν.

* Ἡ μικρὴ Σοφία, δημοφῶς σὰν νυμφίον, συνωδύετο ἀπὸ τὴν παιδαγωγὸν της, μὴ ὥρατα Γαλιλῆα, τὴν ὅποιαν μᾶς ἐδούστησαν ὡς δασκάλιν ἡ Εὐγενίαν δὲ Λαννέ.

* Ἀμῖνος, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, ἡ Ἐλένη ἐγνωρίσθη μετὰ δλους. Πρὸ πάντων ὁ αὐτοκρατορικός ἀκόλουθος ἔγινε ἀμῖνος δικός της ἀκόλουθος! Ὁ ναυτικός δόκιμος προσπαθοῦσε νὰ τῆς δείξῃ τὴν ἀγάπην του, καὶ ἡ μικρὴ Σοφία ἐφώλιασε σὲν γυναικὶ τῆς φωνάζοντάς την «νόννα».

— Δὲν εἶνε νόννα σου, εἶπεν ἡ Ὀλγα γελαστῇ.

* Ἀφοῦ εἶνε νόννα τοῦ μικροῦ μου ἐξάδελφον, πρέπει νὰ εἶνε καὶ δική μου, εἶπεν ἡ μικρὴ Σοφία. Ἡ ἐνεργάδα νόννα μου! εἶται τὴν λέει καὶ ὁ Σάσας...

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ Ἐλένη πῆγε νὰ φιλήσῃ τὴν μικρὴν, γὰρ νὰ βοῇ καιρὸ νὰ κούνη τὴν ταραχὴ τῆς.

Σὲ λίγο ἡ συνομιλία ἐγενικεύθη.

* Ἐγὼ σηκώθηκα καὶ πλησίασα σὲν παρὰ θυρὸν μὲ τὸν Βίρι.

— Ἐδῶ, μοῦ εἶπε, εἶνε ὁ ποταμὸς Νεῦας.

* Ἡ κίνησις ἐπ' αὐτοῦ δι' αὐτὴν σὲν λίγο γιατί ἔρχεται χειμῶνας.

Μακρὰ ἀπὸ τὸν ποταμὸν διέκρινε τὴ φρικτὴ ἐκείνη φυλακή, ὅπου τότε σὲν ὑπάγεις ἐπεβόθησαν, στενάζοντας σὲν βάθος τῶν ὑγρῶν καὶ σκοτεινῶν εἰσοκτῶν τῶν.

— Εἶνε τὸ φρούριον τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου, εἶπεν ὁ Βίρις, ὁ ὅποιος παρακολούθησε τὸ βλέμμα μου. Ἡ πολιτικὴ φυλακή!

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούσα ἄπλα μου ἓνα ἀναστεναγμό. Ἦταν ἡ Ἐλένη.

* Ἀρθουρ, εἶπε, σὰς περιμένουν σὲν τραπέζι. Ἐλάτε νὰ συνοδεύσετε τὴν Ὀλγα Βελέσκω.

* Ἀλλὰ οὐτε ἡ Ὀλγα οὐτε κενεῖς δὲν μπορούσε νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν φροβερὴ ἐκείνη ἐντύπωση ποὺ μοῦ ἔκανε ἡ φυλακή. Ἡ ἴδια δὲν μπορούσα κ' ἐγὼ νὰ κλεισθῶ καὶ νὰ τελειώσω τὴ ζωὴ μου ἐκεῖ μέσα ὅπου ἐκλινόντο οἱ τολμῆσαντες νὰ θίξουν τὸ πρῶτον τοῦ Τσάρου, μ' ἔκανε μελαγχολικόν. Ἐν τούτοις ἐκάθησα σὲν τραπέζι. Χάρις δὲ σὲν καλὴ συντροφία συνῆλθα σὲν σὲν.

* Ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ καὶ πρόεδρος τοῦ τραπέζιου ἦσαν ὁμιλητικῶς ἀπορῶς. Ὁ Σάσας δὲ ἦταν ἐπὶ τῆς εὐτυχισμένης ποὺ ἐκλήθη ἄπλα σὲν Ἐλένη, ἡ ὅποια εἶχε λιγυρῇ σὲν γέλιον μετὰ διάφορες διηγήσεις μου στρεψωτικές ποὺ μὲ ἠνάγκασαν νὰ διηγῶμαι.

* Ἀκολουθῶντες ἡ Ὀλγα ἔδωκε τὸ σημεῖο νὰ σηκωθῶμεν.

* Ἐμμενα μόνος μετὰ τὸν Κωνσταντῖνον ἔμειναμε γὰρ διὰ τὴν ζήτηματα καὶ τοῦ εἶπα τὸν σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ μου. Ἦλθα νὰ καταγράψω τὴν περιουσία τοῦ ἄρθε ὁ ἄνδρας τῆς σὲν κόρη μου. Κατόπιν ἔμαθα δὲ ἡ Βελέσκω ἔχον σκοπὸ νὰ δώσουν σὲν Μαργαρίτα τὸ μερίδιον πού τῆς ἔμεινε καὶ μάλιστα μεγαλύτερο ἀκόμη. Μὲ ἐκάλεσαν νὰ ἐπιβλέψω ὡς κηδεμὼν εἰς τὴν δικταὶαν ἀπονομήν τὴν ὅποιαν ἐνεργούσαν οἱ συγγενεῖς. Ἡ Ἐλένη, ὅπως μοῦ εἶπαν, νὰ τῆς ἐξαφάλλισον θέσι ἀξιοπερὶ σὲν Ρωσικὴ κοινότητα.

* Ἐγὼ νὰ σὰς δώσω μονάχα μίαν συμβουλὴν, εἶπεν ὁ Κωνσταντῖνος. Στὴν Ἀμερικὴν ἔχετε μάθει νὰ μιλάτε εὐθόρως, πρῶτα τὸ ὅποιον εἰδῶ δὲν ἐπιτρέπεται. Ἡ ἀστυνομία εὐδοκίμαται αὐτὴς τῆς ἡμέρας σὲν κίνησι μετὰ πρὸς σὲν ὑπὸ χεῖρας μερικῶν ὑπῆλκων καὶ ἐχθρῶν τοῦ καθεστώτος.

— Γιατί; ρώτησα ἀφελῶς, μήπως ἐξαργαῖαν εἴποιε σχετικὸ ἡ ἐφημερίδες;

— Ἀγαπητὴ μου συνταγματάρχω, εἰδῶ ἡ ἐφημερίδες δὲν μαθαίνουν τίποτε. Ἡ μυστικὴ ἀστυνομία τὸ φυλάει ὅλα γὰρ τὸν ἑαυτὸ της. Ἀκόμη καὶ μετὰ τῶν ὑπηρετῶν μου ὑπάρχουν ὥρσιμους κατὰ σκοποὺ, προσέθεσε χαμηλώνοντας τὴ φωνήν του.

— Τί ὑποπτεύονται; ρώτησα.

— Μηνειστίς, πάντοτε αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἡ σπῆθι εἶνε ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μας. Ἀρθε βαθὺν ἀναστεναγμόν κ' ἰσοκώθηκε.

Τὴ στιγμή ἐκείνη σὲν ἄλλη αἰθουσα ἀκούσθηκε ὁ ἀμερικανικός ὕμνος, τὸν ὅποιον ἐφύλαξε ἡ Ἐλένη, ἐνῶ συγχρόνως τὸν ἔπαιζε σὲν πιάνο. Ὁ ὕμνος αὐτὸς μὲ προξενούσε βαθεῖα σὲν καρδίᾳ λύπη καὶ ἀπελπισία.

* Ἐτρέξα πρὶν ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνον καὶ ἐφώναξα:

— Μὴ ψάλλῃς τὸν ὕμνον αὐτόν! Ἐξέρεις οἱ μετὰ περὶ αὐτοῦ.

* Ὁ Σάσας μὲ κύττεισε περίεργα.

* Ἀπὸ στιγμή οἱ στιγμὴ γινόνταν περισσότερο ἐπίμονος καὶ ἐρωτικὸς πρὸς τὴν κοῖταν Αἰνός.

Αὐτὸ μὲ πείραξε, ὅπως μὲ πείραξε καὶ τὸ νὰ παίζετο ὁ ὕμνος ἐνὸς Κράτους ἐλευθερίας σὲν μὴ χώρα τρέμου.

* Ἡ Ὀλγα καθὼς καὶ ὁ σύζυγός της ἦσαν θυμωμένοι γιατί ὁ Σάσας εἶχεν ὑπερβῇ τὰ ὅρια.

* Ἐπρεπε νὰ ἐκδικηθῶ. Τὸ σχέδιόν μου εἶχε ὅτιον. Ἦταν μὴ ἀπὸ τὰς διπλωμάσις μου εἶναίς ποὺ πολλὰς φορὰς μετὰ ἡμετέρας ἀγαπητῆς: οὐτοὺς φίλους καὶ τρεμῶν εἰς τοὺς ἐχθρούς μου. Ἐπλησίασα τὴν σὲν γυναικί μου καὶ ὑποκρίθηκα τὸν ἀφωσιωμένο, τὸν τρυφερό, τὸν γυναικιδόφιλον σύζυγον. Τὸ πρῶτον βέβαια ἔγινε φανερό. Ὁ Σάσας ἐπυροκλήθηκε ἐνῶ ἡ Ἐλένη ἐστενωχωρεῖτο. Δὲν ἐξεκολλήσα πρὶν ἀπὸ σὲν της. (Ἀκολουθεῖ)

